

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/542/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7912215865
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Slobodník
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2016:7912215865.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jána Slobodníka a sudcov JUDr. Slávky Zborovjanovej a JUDr. Andreja Šalatu, vo veci žalobkyne POHOTOVOSTĚ, s.r.o. Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598 zast. Fridrich Paľko, s.r.o. s.r.o., Bratislava, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, proti žalovanej Slovenská republika, v mene ktorej koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 5, Bratislava, IČO: 00 166 073, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku 14C/149/2012-31 z 3.3.2015 Okresného súdu Trebišov

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

P o t v r d z u j e uznesenie 14C/149/2012-60 z 15.6.2015.

Žalobkyňa nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania a žalovanej sa ich náhrada nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa (ďalej len súd) rozsudkom žalobu zamietol a žalovanej náhradu trov konania nepriznal.

V odôvodnení rozsudku o.i. uviedol, čoho sa žalobkyňa žalobou, doručenou mu 27.9.2012, domáhala proti žalovanej a čím ju odôvodnila (čo tvrdila, resp. čo v nej uviedla). Konštatoval, že uznesením č. 14C/137/2012-8 z 9.10.2012 rozhodol o spojení vecí špecifikovaných v rozhodnutí na spoločné konanie, ktoré bolo ďalej vedené pod č. 14C/137/2012, že uznesením č. 14C/137/2012-13 z 9.12.2014 rozhodol o vylúčení vecí špecifikovaných v rozhodnutí na samostatné konanie, z dôvodu, že odpadol dôvod, pre ktoré veci spojil na spoločné konanie, že rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 15.12.2014, že žalobkyňa namietala zaujatosť sudcov Okresného súdu Trebišov, pričom o tejto námietke bolo rozhodnuté uznesením Krajského súdu v Košiciach z 22.10.2012 č. k. 2NcC/72/2012-15 tak, že sudkyňa Okresného súdu Trebišov JUDr. Monika Koščová nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci vedenej pod sp. zn. 14C/137/2012. Ďalej uviedol ako sa vyjadrila žalovaná vo vyjadrení z 23.1.2015 a, že vykonal dokazovanie a to oboznámením sa s obsahom listín nachádzajúcich sa v spise ako aj oboznámením sa s pripojeným spisom 18Er/751/2007 a zistil tento skutkový stav: Žalobkyňa sa podanou žalobou domáha náhrady škody a nemajetkovej ujmy z dôvodu nesprávneho úradného postupu v exekučnej veci 18Er/751/2007 spočívajúceho v tom, že konajúci súd nerozhodol o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenej lehote na rozhodnutie o tomto návrhu a k rozhodnutiu o zmene súdneho exekútora pristúpil až po veľmi dlhej dobe, že z dôvodu nesprávneho úradného postupu si uplatňuje náhradu majetkovej škody 175 eur a nemajetkovú ujmu 442,56 eur za obdobie nečinnosti exekučného súdu, ktorý bol nečinný viac ako 250 dní a to za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, za porušovanie jeho práv, stratu legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom čase stav predpokladaný zákonom, stratu dôvery v právo a v spravodlivé riešenie vecí a vyvolanie rizík ohrozujúcich konečné vymoženie pohľadávky, že pri výpočte náhrady vychádzala z doktríny ústavného súdu, podľa ktorej pokiaľ ide o zbytočné prietahy v súdnom

konaní tak je spravodlivé, ak sa na každý rok, poznačený prieťahmi vzťahuje satisfakcia vo výške 663,88 eur, pri omeškaní súdu po dobu viac ako 250 dní to predstavuje sumu 442,56 Eur (663,88 eur/12 mesiacov = 55,32 Eur na mesiac), že žalobkyňa postupovala podľa § 15 ods.1 zák. č. 514/2003 Z. z. a písomnou žiadosťou požiadala žalovanú o predbežné prerokovanie jej nároku na náhradu škody, žalovaná však do podania tejto žaloby na žiadosť pozitívne nereagovala, že došlo k porušeniu jej práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods.2 ústavy SR a práva na prejednanie veci v primeranom čase zaručeného v čl.6 ods.1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Uviedol čím žalovaná, ktorá so žalobou nesúhlasila a žiadala ju zamietnuť, svoje stanovisko odôvodnila a, čo uviedla, resp. na čo poukázala vo vyjadrení z 23.1.2015. Z pripojeného spisu 18Er/751/2007 bolo zistené, že Okresnému súdu v Trebišove bola 10.4.2007 doručená žiadosť súdneho exekútora JUDr. Renáty Ďurkovej pod č. EX 310/2007 o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na základe exekučného titulu - rozsudok č. 6774/06 z 5.1.2007 vydaný Stálym rozhodcovským súdom Bratislava, že podaním z 8.10.2009 doručeným súdu 20.10.2009 bol doručený návrh spoločnosti POHOTOVOST' s.r.o. na zmenu súdneho exekútora, že uznesením 18Er/751/2007-14 z 15.6.2010 rozhodol tak, že vyhovel návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora, rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 6.7.2010. Citoval znenie § 3 ods.1,2, §4 ods.1 písm. a), § 9 ods.1,2, § 15, § 17 ods.1,2,3,4 a § 19 ods.1 zák.č.514/03 Z. z. o zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom (ďalej len cit. zák.), § 44 ods.8,9 zák. č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a právne uzavrel, že touto žalobou sa žalobkyňa domáha náhrady škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej jej ňou tvrdeným nesprávnym úradným postupom pri rozhodovaní o návrhu na zmenu súdneho exekútora v exekučnom konaní č. EX 14920/2010. Nakoľko žalovaná vzniesla námietku premlčania v tomto konaní, bolo jeho povinnosťou sa vysporiadať s touto námietkou premlčania. Z obsahu podania žalovanej z 23.01.2015 je zrejmé, že žalovaná vznáša námietky premlčania voči všetkým nárokom, ku ktorým došlo k uplynutiu zákonom stanovenej lehoty na rozhodnutie o zmene súdneho exekútora pred 23.4.2009 (t.j. tri roky pred dňom, kedy boli žalovanej doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku). Prvé nároky na predbežné prerokovanie boli žalovanej doručené 23.4.2012. Z obsahu exekučného spisu je zrejmé, že návrh žalobkyne na rozhodnutie o zmene súdneho exekútora bol mu doručený 20.10.2009 t.j. až po dni 23.04.2009 a preto vznesená námietka premlčania nie je dôvodná. Poukázal na podmienky nevyhnutné pre vznik zodpovednosti štátu za škodu podľa zák. č. 514/2003 Z. z. a uviedol, že pokiaľ ide o nesprávny úradný postup, §9 ods.2 zák. č. 514/2003 Z. z. účinného v čase posudzovania návrhu žalobkyne na zmenu súdneho exekútora, (neplatilo súčasné znenie §9 ods.2 zák. č. 514/2003 Z. z., účinné od 1.1.2013) v tomto rozhodnom čase neobsahovalo. Vychádzajúc z tohto mal po vykonanom dokazovaní za to, že nebola preukázaná prvá podmienka zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom a to nesprávny úradný postup súdu. Poukazuje na to, že otázku, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, garantované v čl. 48 ods.2 Ústavy Slovenskej republiky je kompetentný preskúmať Ústavný súd. Vychádzajúc z vyššie uvedeného po preskúmaní exekučnej veci má za to, že žalobkyňa nepreukázala splnenie prvej podmienky pre vznik zodpovednosti štátu za škodu a to nesprávny úradný postup. V konaní nebolo zistené a ani to žalobkyňa nepreukázala, aby v tejto exekučnej veci došlo k sťažnostiam na prieťahy v konaní, k disciplinárnemu postihu sudcu v tejto súvislosti alebo k vydaniu právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva alebo Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorý by prieťahy v konaní konštatoval. Z exekučného spisu je síce zrejmé, že o návrhu na zmenu súdneho exekútora bolo rozhodnuté po uplynutí zákonom stanovenej 30 dňovej lehoty (návrh bol súdu doručený 20.10.2009, rozhodnuté 15.6.2010), avšak po jeho doručení došlo k vykonaniu jednotlivých procesných úkonov, k vyzvaniu pôvodného exekútora k predloženiu exekučného spisu a k vyúčtovaniu trov exekučného konania. Má za to, že v konaní o uplatnenom nároku na náhradu škody nesprávnym úradným postupom nie je oprávnený posudzovať nesprávny úradný postup súdu spočívajúci v porušení povinnosti vykonať úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote. Na tomto mieste sa stotožňuje s rozhodnutím Ústavného súdu SR a to s rozhodnutím I. ÚS 16/02, podľa ktorého pri posúdení, či došlo alebo nedošlo k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods.2 ústavy, ústavný súd prihliada síce na lehoty, ktoré sú uvedené v zákone alebo v ústave, ale ich nedodržanie nepovažuje automaticky za porušenie uvedeného základného práva, pretože aj v týchto prípadoch sú rozhodujúce všetky okolnosti danej veci. Pojem „zbytočné prieťahy“ obsiahnutý v článku 48 ods.2 Ústavy je pojem autonómny, ktorý nemožno vykladať a aplikovať len s ohľadom na lehoty uvedené v zákone, preto nemožno všeobecne rozhodnutie súdu po zákonom stanovenej lehote posudzovať bez ďalšieho ako nesprávny úradný postup súdu. Poukázal aj na to, že pri rozhodovaní o návrhu na zmenu súdneho exekútora je potrebné vykonať procesné

úkony (výzva na vyjadrenie pôvodnému exekútorovi, zaslanie spisu novému exekútorovi, rozhodnutie o trovách exekúcie), v dôsledku ktorých nerozhodnutie o návrhu na zmenu súdneho exekútora nie je možné považovať za zbytočné prietahy a z toho vyplývajúci nesprávny úradný postup. Po tomto zhodnotení mal za to, že žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno ohľadne preukázania toho, že v tomto prípade došlo k nesprávnemu úradnému postupu, ktorým by mu bola spôsobená škoda. Pokiaľ ide o škodu, žalobkyňa v tomto konaní neunesla dôkazné bremeno ohľadne výšky škody a ani výšky nemajetkovej ujmy, ktorá jej vznikla nesprávnym úradným postupom. Žalobkyňa vôbec neprodukovala dôkazy, ktoré by vznik škody a jej výšku preukazovali, škodu uplatnila len paušalizovaním ňou tvrdených nákladov. Takisto ani neprodukovala žiadne dôkazy ohľadne vzniku nemajetkovej ujmy a nevidí dôvod na priznanie nemajetkovej ujmy vo výške na základe aplikácie Nálezov Ústavného súdu Slovenskej republiky o priznaní finančného zadosťučinenia za už predtým v iných veciach konštatované zbytočné prietahy v súdnom konaní. Výškou uplatneného nároku predstavujúceho majetkovú i nemajetkovú ujmu sa z dôvodu hospodárnosti konania ani nezaoberal, keď žalobkyňa nepreukázala základ nároku - vznik škody. Zároveň nevyhovel žiadosti žalobkyne o vykonanie dôkazu znaleckým posudkom, pretože nebol preukázaný prvý z atribútov podmienok zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom a to nesprávny úradný postup a teda keďže všetky podmienky zodpovednosti za škodu musia byť splnené súčasne, za takejto situácie by vykonanie dokazovania znaleckým posudkom bolo nehospodárne. Napokon žalobkyňa nepreukázala ani príčinnú súvislosť medzi prípadným nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou, keď nepreukázala existenciu atribútov: nesprávny úradný postup a vznik škody. Z dôvodu nepreukázania základných zákonných podmienok pre priznanie nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol podľa §142 ods.1 O. s. p., ktorého znenie citoval a uzavrel, že v konaní bola úspešná žalovaná, náhradu trov konania si neuplatnila, ani jej žiadne nevznikli, preto jej náhradu trov konania nepriznal. Záverom konštatoval, že predmet konania neprevyšuje nárok nad 1000 eur, preto podľa §200ea ods.1, §115a ods.2 O. s. p., rozhodol vo veci bez nariadenia pojednávania.

Žalobkyňa proti označenému rozhodnutiu podala v celosti v zákonnej lehote toto odvolanie z dôvodu, že: a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods.1 O. s. p. - účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom [§ 205 ods.2 písm. a) O. s. p. v spojení s § 221 ods.1 písm. f) O. s. p.); b) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods.1 O. s. p. - rozhodoval vylúčený sudca [§ 205 ods.2 písm. a) O. s. p. v spojení s § 221 ods.1 písm. g) O. s. p.]; c) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods.1 O. s. p. - súd nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ust. právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav [§ 205 ods.2 písm. a) O. s. p. v spojení s § 221 ods.1 písm. h) O. s. p.]; d) súd neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, e) súd na základe vykonaného dokazovania dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, f) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplanené (§205a), g) rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. K dôvodom odvolania bližšie uviedla: 1) Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že súd prejednal vec v neprítomnosti žalovanej a jej (žalobkyne) zástupcu postupujúc podľa § 101 ods.2 O. s. p. preto, že sa ona (žalobkyňa) bez ospravedlnenia na pojednávanie nedostavila. 2) Citovala znenie § 101 ods.2 O. s. p. Z cit. ust. je zrejmé, že možnosť súdu konať v neprítomnosti účastníka je obmedzená splnením formálnej podmienky spočívajúcej v podaní žiadosti o odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu. 3) Ona (žalobkyňa) riadne a včas požiadala o zrušenie pojednávania, uviedla dôležité dôvody a predložila súdu listiny spájané s označenými dôvodmi. Súd preto nemohol postupovať podľa § 101 ods.2 O. s. p. a vec prejednať v jej neprítomnosti. Ak tak spravil, odňal jej tým právo na konanie pred súdom. 4) Citovala znenie § 15 ods.1 O. s. p. 5) Uskutočnila podanie (obsiahnuté v texte žaloby), ktorým upovedomila súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd (ďalej len KS) nevzhladol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na „to“, že v jej očiach a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Je tomu tak aj preto (okrem dôvodov označených v žalobe), že rozhodnutie KS je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných KS v skutkovo a právne totožných veciach. Upozornila, že jej právny názor vyslovil KS v Trnave, napr. v rozhodnutí 11NcC/46/2012-24 zo 17.10.2012 v právne a skutkovo zhodnej veci, pričom vylúčil všetkých sudcov OS Dunajská Streda „s“ rozhodovania a vec sťažovateľa prikázal na prejednanie a rozhodnutie OS Galanta. Nešlo o jedno rozhodnutie, ale obdobne rozhodol v ďalších 50 veciach a taktiež v mnohých ďalších veciach rovnako rozhodli o skutkovo a právne rovnakých veciach sťažovateľa KS v Nitre a KS v Prešove. Citovala, čo KS v Prešove a KS v Nitre k tomu v odôvodnení rozhodnutia uviedli. Je tiež v rozpore s judikatúrou Ústavného súdu (ďalej len ÚS) SR

a Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len ESĽP) v oblasti zachovávaní práva na nestranný súd. Rozhodovanie vecí zákonným sudcom (aj súdom) je tak základným predpokladom na naplnenie podmienok spravodlivého procesu (IV.US345/09). Základné právo na prejednanie a rozhodnutie vecí nestranným súdom podľa čl.36 ods.1 Listiny (a čl.46 ods.1 Ústavy SR) je v občianskom súdnom konaní zabezpečené vylúčením sudcu z jej ďalšieho prejednávania a rozhodnutia pre jeho zaujatosť (§ 12 až 16 O. s. p.). (I.ÚS27/98). Osobitne je nutné uviesť, že nedostatok nestrannosti sudcu je súčasťou pojmu zákonný sudca podľa čl.48 ods.1 vety prvej Ústavy SR (III.ÚS16/2000). Pre rozhodnutie, či súd možno považovať za nezávislý, musia byť do úvahy inter alia vzaté spôsoby ustanovovania jeho členov a dĺžka ich mandátu, existencia garancií proti nátlaku zvonku a to, či tu je alebo nie je zdanie nezávislosti. Koncepcia nezávislosti a objektívnej nestrannosti spolu úzko súvisia (napr. rozsudok ECtHR Findlay v. Spojené kráľovstvo z 25.2.1997, ods.73). Dôkaz: Náhodne vybrané rozhodnutia KS v skutkovo a právne zhodných veciach. 6) Za takýchto okolností a s vedomím, že: názor KS vo veci nestrannosti pre rozpor „z“ rozhodovacou praxou iných KS, ÚS SR a ESĽP v Štrasburgu, neobstojí; podala ústavnú sťažnosť pre porušovanie svojho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia KS; nebolo a nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym „pojednávaním“, v ktorom vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca. V konaní bolo možné uskutočniť len také úkony, ktoré nepripúšťajú odklad. Ústne pojednávanie vo veci odklad pripúšťalo a nebolo neodkladným úkonom za danej procesnej situácie. 7) Konečné (meritórne) rozhodnutie vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí jej návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods.2 písm. c) O. s. p. proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Podáva proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania odvolanie, pričom v čase podania odvolania o zamietnutí žaloby nebolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania. Dôsledok správania súdu, kedy predbehol vydaním meritórneho rozhodnutia účinky právoplatného rozhodnutia o prerušení konania z dôvodu rozhodovania o otázke nestrannosti sudcu, zakladajú porušenie jej práva na súdnu ochranu, osobitne mária jej možnosť konať pred súdom. Meritórne rozhodnutie súdu je prinajmenšom predčasné! 8) Súd sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval jej žiadosť o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Súd vychádzajúc z mylného skutkového stavu bez oboznámenia sa s obsahom predloženej ústavnej sťažnosti nesprávne aplikoval § 101 ods.2 O. s. p. a viedol pojednávanie na ktorom za jej neprítomnosti meritórne rozhodol. V žiadosti sa pritom zdôrazňovalo, že trvá na osobnej účasti zástupcu na pojednávaní, avšak na takom, ktoré bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde. 9) Nemala sa možnosť vyjadriť k tvrdeniam žalovanej z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Nemala sa možnosť vyjadriť ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie. Za takejto procesnej situácie došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu jej práva na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu jej možnosti konať pred súdom. 10) V konkrétnostiach, napr. uvádza, že súd sa dopustil viacerých omylov keď konštatoval, že ňou namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Zároveň je potrebné uviesť, že na splnenie zákonnej lehoty, resp. na konanie bez zbytočných prieťahov a na konanie bez neodôvodnenej nečinnosti exekučného súdu je dôležité skúmať nie len samotný moment kedy exekučný súd rozhodol o poverení, ale aj moment, kedy poverenie doručil príslušnému exekútorovi (pri rešpektovaní primeranej lehoty na doručovanie). Aby súd mohol konštatovať, že v príslušnom exekučnom konaní sa nevyskytol nesprávny úradný postup, je potrebné zisťovať aj moment skutočného doručenia riadneho poverenia (rozhodnutia o žiadosti na vydanie poverenia). 11) Koncepcia spravodlivého súdneho konania zahŕňa aj právo na kontradiktórne konanie, v ktorom strany musia mať možnosť nielen predložiť dôkazy nevyhnutné na podporu úspešnosti svojej žaloby, ale zároveň sa oboznámiť so všetkými predloženými dôkazmi alebo stanoviskami a vyjadriť sa k nim s cieľom ovplyvniť súdne rozhodnutie. (napr. rozsudky Nideröst - Huber v. Švajčiarsko z 18.2.1997, ods.24 a Mantovanelli v. Francúzsko z 18.3.1997, ods.33). 12) Súd rozhodol bez toho, aby jej umožnil s cieľom ovplyvniť rozhodnutie všeobecného súdu vyjadriť sa k skutkovým a právnym otázkam veci. 13) Ako strana konania nebola oboznámená s obsahom dôkazov a prednesov, nemala možnosť sa k týmto dôkazom a prednesom vyjadriť a sama nemala možnosť navrhnuť dôkazy na podporu svojich protitvrdení. Podľa konštantnej judikatúry ECtHR nemôže vnútroštátny súd založiť svoje rozhodnutie na skutočnostiach, o ktorých strana vystupujúca v konaní nevedela. Nie je pritom dôležité ani to, či tieto skutočnosti boli predložené ako dôkazy druhou stranou konania. 14) Kontradiktórnosť súdneho procesu sa však neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale vzťahuje sa aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy, pričom nie je ani dôležité to, či tieto skutočnosti boli známe iba jednej strane alebo žiadnej z nich. Táto zásada nie je obmedzená ani druhom súdneho procesu a zaručuje sa tak v tr. procese, ako aj občianskoprávnom

processe a processe pred ÚS. [Krčmár a ostatní c. Česká republika (ďalej len ČR), rozsudok z 3.3.2000 vo veci sťažnosti č.35376/97]. K skutočnosti, že sa vo veci neuskutočnilo ústne pojednávanie. 1) Tvrdí, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. V situácií, kedy bolo potrebné vo veci vykonať dokazovanie navrhnutým dôkazom - listinami založenými v exekučnom spise a za stavu, kedy sa žalovaná vôbec nevyjadrila k podanej žalobe, mal jej (žalobkyni) súd umožniť uplatňovať svoje stanoviská k skutkovým, ale aj „právny“ otázkam, nastoleným samotným súdom v súvislosti s nesprávnym úradným postupom a výškou spôsobenej škody a ak tak neurobil a vo veci s konečnou platnosťou meritórne rozhodol, porušil jej právo na kontradiktórny súdny proces. 2) V prípade, že vnútroštátny súd, ktorý na základe informácií o skutkových a právnych okolnostiach, ktorými disponuje alebo s ktorými sa oboznámil v dôsledku dokazovania vykonaného ex offo (upozorňuje, že súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám), zistil, že „exituje“ okolnosť brániaca vydať pre žalobcu pozitívne rozhodnutie, musí vo všeobecnosti o tom informovať účastníkov konania v spore a umožniť im, aby sa k tomu kontradiktórne vyjadrili. 3) V súlade s judikatúrou ÚS SR účastník konania má právo na to, aby každý spor alebo iná právna vec sa pred vnútroštátnym súdom rozhodovala na základe správneho a adekvátneho právneho základu. 4) Konceptcia spravodlivého súdneho konania zahŕňa aj právo na kontradiktórne konanie, v ktorom strany musia mať možnosť nielen predložiť dôkazy nevyhnutné na podporu úspešnosti svojej žaloby, ale zároveň sa oboznámiť so všetkými predloženými dôkazmi alebo stanoviskami a vyjadriť sa k nim s cieľom ovplyvniť súdne rozhodnutie. (napr. rozsudky Nideröst - Huber v. Švajčiarsko z 18.2.1997, ods.24 a Mantovanelli v. Francúzsko z 18.3.1997, ods.33). 5) Kontradiktórnosť súdneho procesu sa však neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale vzťahuje sa aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy, pričom nie je ani dôležité to, či tieto skutočnosti boli známe iba jednej strane alebo žiadnej z nich. Táto zásada nie je obmedzená ani druhom súdneho procesu a zaručuje sa tak v tr. procese, ako aj občianskoprávnom procese a procese pred ÚS. (Krčmár a ostatní c. ČR, rozsudok z 3.3.2000 vo veci sťažnosti č.35376/97). 6) Dodala, že súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či šlo o listiny založené v exekučnom spise. Za dôkaz však v danom konaní môžu slúžiť len listiny založené v exekučnom spise a to vzhľadom k faktu, že vec sa týka nesprávneho úradného postupu štátneho orgánu. K skutočnosti, že sa žalovaná vo veci nevyjadrila napriek výzve súdu a doručenému žalobnému návrhu. 1) Ak žalovaná nereagovala na výzvu súdu, aby predložila písomné vyjadrenie k žalobnému návrhu v zmysle § 114 ods.3 O. s. p., mal súd rozhodnúť o návrhu rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O. s. p. Skutkovým základom sa mal stať ňou (žalobkyňou) tvrdý skutkový stav. 2) Namiesto toho, súd bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktorého obsah a rozsah si určil sám (navrhovala vykonať dokazovanie všetkými listinami, ktoré tvoria exekučný spis) a „na následne“ vo veci meritórne rozhodol ignorujúc § 153b O. s. p. K majetkovej škode 1) Súd zamietol žalobu v časti náhrady skutočnej škody z dôvodu jej nedôvodnosti. Súd sa však v odôvodnení rozhodnutia zaoberá len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s konaním dlžníka (povinného). Súd však úplne ignoroval všetky jej tvrdenia o majetkovej škode, ktorá vznikla „s“ titulu na udržiavanie a správy informačného systému a s titulu výdajov: - na administratívne spracovanie textov urgencií; - na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií; - na poštovné a telekomunikačné výdaje (urgovanie a kontrola stavu konania na exekučnom súde); V tejto časti je rozhodnutie súdu nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, je prejavom svojvôle súdu a je potrebné ho ako arbitrárne zrušiť. 2) Právo na spravodlivý proces spravidla vyžaduje, aby rozhodnutie súdu bolo odôvodnené. Odôvodnenie rozhodnutia je korelátom práva strany prednášať návrhy a argumenty, aby na ne dostala odpoveď. Je zároveň zárukou toho, že výkon spravodlivosti nie je arbitrárny, a predpokladom toho, aby strany mohli účinne uplatňovať právo na opravné prostriedky. Článok 6 Dohovoru teda zaväzuje súdy odôvodniť svoje rozhodnutia. 3) Povinnosť všeobecných súdov odôvodniť svoje rozhodnutie zdôrazňuje aj samotný ústavný súd vo svojej konštantnej judikatúre. Citovala z Nálezu Ústavného súdu SR, sp. zn. III. ÚS 36/2010. 4) Z odôvodnenia rozsudku vôbec nie je zrejmé, akou úvahou súd dospel jednoznačne a nepochybne k presvedčeniu o tom, že majetková škoda nevnikla. Rovnako sa to však týka chýbajúcich dôvodov pri nemajetkovej ujme. 5) Súd by nemal byť vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení nekoherentný, t.j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda, inými slovami, na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. V prípade, keď sú právne závery v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami alebo z nich v žiadnej možnej interpretácii súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba také rozhodnutie považovať

za rozporné s čl. 6 ods.1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (mutatis mutandis Nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 243/07 z 19.6.2008). 6) Navyše, súd napriek tomu, že skutkový dej a teda aj skutkový základ v tomto konaní je jedinečný, odôvodnil svoje negatívne rozhodnutie úplne rovnakými dôvodmi opísanými tými istými vetami ako v iných svojich rozhodnutiach, v ktorých vystupuje ona a žalovaný, avšak v ktorých bol rozdielny skutkový dej a teda aj skutkový základ. Pri dodržiavaní jej práva na odôvodnenie súdneho rozhodnutia nemožno ústavnoprávne akceptovať, že súd vytvára odôvodnenia rozsudkov formulárovým spôsobom. Úplne sa totižto stráca podstata tohto práva - poznať premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís súd dospel v konkrétnom individuálnom a skutkovo ojedinelom prípade. 7) Nesúhlasí však ani s tvrdením, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník (povinný). V prípade, ak by došlo k rozhodnutiu súdu o návrhu v zákonnej lehote, náklady na správu by prešli na súdneho exekútora a boli by časom transformované do podoby trov exekúcie. Dlžník však nemôže byť zaťažený plnením náhrady nákladov tam, kde tieto vznikli z iného právneho titulu, než je výkon exekúcie pre nezaplatenie pohľadávky veriteľovi. Pravým právnym titulom je v danej veci nesprávny úradný postup exekučného súdu a za ten dlžník nemôže niesť zodpovednosť. Nemôže byť teda ani tým, kto by znášal náklady spojené so správou pohľadávky, ktoré vznikli vykonaním nesprávneho úradného postupu. 8) Pri špecifikácii majetkovej škody v žalobe výslovne uviedla, že vyčíslenie vychádza z účtovnej agendy, pričom z dôvodu ochrany osobných údajov, obchodného tajomstva a dôverných informácií nie je možné korešpondenčne predložiť účtovné doklady, resp., pracovné a obchodné zmluvy. 9) Hodlala v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečila. Súd však dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy vykonávané ex offa, ju nepoučil podľa §120 ods.4 O. s. p. a neoznámil jej, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej, aby tak mala priestor navrhnúť alebo predložiť ďalšie dôkazy. 10) Navyše množstvo dôkazov vzniklo po podaní žaloby (nové listiny, podania a skutočnosti súvisiace s prieťahmi v konaní a rozhodovaním mimo zákonnú lehotu), pretože aj po podaní žaloby škoda ďalej narastá. Tieto dôkazy ona nemohla predložiť spolu so žalobou a nemohla ich predložiť ani neskôr, pretože nebola súdom poučená a informovaná, ako to uvádza vyššie v texte. 11. K oboznámeniu sa so ZP č.1/2014 o výške vzniknutej škody (Uvedená argumentácia nie je súčasťou odvolania proti rozsudku o žalobe označenej ako ISTINA RS). a) Predložila ako dôkaz o vzniku škody ZP č.1/2014, ktorý vypracoval Znalecký ústav Ekonomickej univerzity v Bratislave. Uvedeným ZP je jednoznačne preukázané, že nesprávny úradný postup mal na ňu negatívny dopad a objektívne spôsobil zníženie jej majetku a to v posudku určenej výške. b) Ak súd vo svojom odôvodnení rozsudku konštatuje, že nepreukázala, že by jej postupom exekučného súdu vznikla akákoľvek škoda pričom ďalej uvádza, že bližšie nešpecifikovala jednotlivé náklady vynaložené na správu a vedenie pohľadávky počas obdobia omeškania exekučného súdu, nakoľko určenie výšky majetkovej škody v žalobe nie je dôkazom o jej vzniku, potom súd nevykonal dostatočné dokazovanie oboznámením sa s predloženým ZP. Zo ZP totiž jednoznačne vyplýva, ktoré konkrétne náklady boli ňou vynaložené v súvislosti so správou a vedením pohľadávky. Súčasťou ZP sú prílohy, ktoré v príčinnej súvislosti s omeškaním exekučného súdu predstavujú podrobný prehľad o vynaložených mzdových „nákladoch“, „nákladoch“ na tlač, nákladov na úpravu informačného systému, „nákladoch“ na poštovné a „nákladoch“ na telekomunikačné služby. c) Nemožno sa napokon nevyjadriť ku skutočnosti, že predložila ZP až po roku a pol od podania žaloby na súde. V tejto súvislosti dáva do pozornosti samotný ZP, z ktorého vyplýva, že zadala jeho vypracovanie ešte 1.3.2013. Vypracovanie ZP je tak dôkladné a zároveň jeho vypracovanie bolo tak zložitú, a to aj s ohľadom na množstvo spracovaných podkladov, že jeho vypracovanie trvalo viac ako rok. Táto skutočnosť je objektívnou skutočnosťou, ktorú nevie ovplyvniť. Uvedená zložitosť veci predstavuje aj zreteľný doklad o tom, že určenie výšky škody a jej jednotlivých zložiek je zložitou odbornou otázkou, ktorú súd nemôže vyriešiť sám prostredníctvom vykonávaných dôkazov. Navyše vzhľadom na plynutie premlčacích dôb bola nútená svoje nároky uplatniť včas, a to aj v situácii, kedy vedela výšku škody určiť len odhadom, a nebol priestor na získanie ZP. d) V konaní tak boli preukázané všetky zákonné podmienky pre vznik nároku na náhradu škody, a to vznik škody, existencia nesprávneho úradného postupu a príčinná súvislosť medzi škodovou udalosťou a škodou. V tomto konaní tak bolo potrebné rozhodnúť v súlade so žalobným petikom, a to prinajmenšom navrhovaným medzitimným rozsudkom. K nematkovej ujme 1) Súd vo svojom rozhodnutí vôbec nevyvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu jej práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného čl. 48 ods.2 Ústavy SR, ako aj práva na prejedanie veci v primeranej lehote zaručeného čl. 6 ods.1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rozhodnutie v zákonom stanovenom čase. Ústavný súd rovnako tak stanovil, že ona má ako účastník konania aj právo na to, aby každý spor alebo iná právna vec sa pred vnútroštátnym súdom rozhodovala na základe správneho a adekvátneho

právneho základu. 2) Predsa sám súd zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiaden objektívne udržateľné ospravedlňujúce dôvody! 3) Rozhodnutie súdu je vnútorne rozporné. Napriek tomu, že súd zistil porušenie práva, nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy žalobkyni. Rozhodnutie založené na skutkovej a právnej chybe súdu nie je v právnom štáte udržateľné. 4) Súd v súvislosti s majetkovou ujmom analyzuje okolnosti, ktoré s vecou vôbec nesúvisia a tieto okolnosti vydáva za odôvodnenie svojho rozhodnutie. S takýmto odôvodnením však nemožno súhlasiť. Jej práva boli porušené prekročením zákonom stanovenej lehoty a tento fakt jednoznačne vyplýva z vykonaného dokazovania! Preto: a) Sú irelevantné úvahy súdu o tom, aké spôsoby judikovania pohľadávky si ona zvolila, navyše, keď podľa práva sú súdne rozhodnutia všeobecných súdov rovnocenné s rozhodnutiami rozhodcovských súdov; b) Sú irelevantné úvahy súdu o podstate a rozsahu podnikateľského rizika, navyše, keď podnikateľské riziko nemožno pre existenciu čl. 2 ods.2 Ústavy SR vzťahovať na možnosť vopred predpokladať porušovanie zákona štátnym orgánom; c) Sú irelevantné úvahy súdu o udržiavaní kontaktu súdneho exekútora, keď tento nemôže byť činný, kým nezíska poverenie na vykonanie exekúcie od súdu. 5) Práve všetky a akékoľvek problémy, ktoré boli vyvolané v jej právnej sfére nerešpektovaní zákonnej lehoty zo strany exekučného súdu svedčia o potrebe nastoliť spravodlivosť poskytnutím finančnej satisfakcie za porušené práva. Ona jasne a zrozumiteľne opísala, aké problémy nastali a vyplatenie spravodlivej satisfakcie oprel aj o podstatnú judikatúru ústavného súdu spojenú s porušovaním v žalobe označených práv. K návrhu na prerušenie konania 1) Ak bol súdu doručený v čase predchádzajúcim nariadenému súdному pojednávaniu jej návrh na prerušenie konania z dôvodu, že prebieha konanie o prejudiciálnej otázke, ktorou je rozhodnutie o porušení jej práva na zákonného sudcu a práva na nestranný súd na základe ústavnej sťažnosti podanej na ÚS SR, bol súd povinný pred samotným rozhodnutím vo veci samej o tomto návrhu osobitne rozhodnúť. 2) Na podporu uvedeného tvrdenia poukázala na judikatúru KS (mutatis mutandis Rozsudok KS v Žiline 9Co/174/2014; citovala, čo v ňom na str.3 uvádza). S poukazom na uvedenú argumentáciu a vytknuté procesné chyby žiadala zrušiť rozsudok a vrátiť vec súdu na opätovné prejednanie.

Súd uznesením z 15.6.2015 uložil žalobkyni, aby v lehote 10 dní od doručenia uznesenia zaplatila súdny poplatok za (predmet poplatku) odvolanie, ktorý je 20 € (pol.č.7a sadzobníka súdnych poplatkov).

Voči tomuto uzneseniu podala žalobkyňa v zákonnej lehote odvolanie, pričom uznesenie napadla v celom rozsahu. K dôvodom tohto postoja uviedla: 1) Napadnuté uznesenie neobsahuje podstatnú náležitosť tohto druhu rozhodnutia a tým je odôvodnenie. Citovala časť znenia (prvý vetu) § 169 ods.1 O. s. p. Výnimky z povinnosti uviesť v písomnom vyhotovení uznesenia odôvodnenie ustanovuje § 169 v ods.2 a 3, pričom tam uvedené podmienky pri napadnutom uznesení splnené neboli. Z uvedeného dôvodu je napadnuté uznesenie nepreskúmateľné, pre úplnú absenciu dôvodov jeho vydania. 2. Keďže napadnuté uznesenie neobsahuje žiadne dôvody, skutkové a právne dôvody, ktoré viedli súd k jeho vydaniu môže len hádať. 3. Nedostatok odôvodnenia ako dôvod na zrušenie uznesenia o uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok za odvolanie podľa položky 7a konštatoval v množstve vecí, napr. Krajský súd v Žiline, napr. v konaní 8Co/295/2013, ktorý zaslala v prílohe. Dôkaz: Uznesenie Krajského súdu v Žiline 8Co/295/2013 z 30.7.2013. 4. Bol jej vyrubený súdny poplatok vo výške 20 € za podané odvolanie. Súd však uviedol, že súdny poplatok je vyrubený v zmysle pol.č.7a sadzobníka súdnych poplatkov zák.č.71/92 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov. 5. Podľa položky č.7a sadzobníka súdnych poplatkov sa poplatok vyrubuje za žalobu na náhradu škody spôsobenej nezákonným úradným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom. Ako vyplýva z tejto definície spoplatneného úkonu, spoplatneniu podlieha len podanie žaloby na náhradu škody. Spoplatneniu nepodliehajú ďalšie úkony vo veci samej, ako sú odvolanie, dovolanie a p. ako je tomu pri položke 1 sadzobníka súdnych poplatkov. 6. Podľa dôvodovej správy k vládnemu návrhu zákona, ktorým sa mení a dopĺňa zák.č.145/95 Z. z. o správnych poplatkoch v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony (predmetný návrh zák. obsahuje legislatívnu zmenu smerujúcu k zavedeniu súdneho poplatku za podanie žaloby), čl. II k bodu 3: Žaloby sa budú spoplatňovať podľa pol.č.1 Sadzobníka súdnych poplatkov. 7. Podľa odôvodnenia pozmeňujúceho a dopĺňajúceho návrhu poslancov Antona Martvoňa, Otta Brixiho, Daniela Duchoňa a Ladislava Kamenického k vládnemu návrhu zákona, ktorým sa mení a dopĺňa zákon Národnej rady Slovenskej republiky č.145/1995 Z. z. o správnych poplatkoch v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony (tlač č.145) (schváleným návrhom došlo k zavedeniu spoplatnenia žaloby paušálnym poplatkom 20 €): V nadväznosti na zrušenie vecného oslobodenia pri žalobách na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom sa navrhuje zaviesť paušálny súdny poplatok pre tieto žaloby vo výške 20 €, čím sa jednak čiastočne zohľadňuje účel vládného návrhu zák. (opatrenia na strane príjmovej časti štátneho

rozpočtu) a súčasne sa zlepšuje v porovnaní s vládnym návrhom prístup k spravodlivosti v týchto veciach, nakoľko sa nebude vyberať poplatok podľa percentuálnej sadzby (položka 1), ale práve ako paušálny poplatok, ktorý je podstatne nižší. 8. Podala odvolanie proti rozsudku a nie žalobu. Súd nie je oprávnený svojvoľne rozširovať okruh úkonov podliehajúcich súdnemu poplatku. Preto nemôže byť vyzvaná na platenie súdneho poplatku za podané odvolanie. 9. Všetky uvedené právne závery sú v súlade s publikovaným rozhodnutím všeobecného významu, rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 4Cdo 39/2007 z 29.3.2007 (citovala z neho; rozhodnutie pre lepšiu orientáciu v prílohe priložila). 10. V prílohe zák.č.71/92 Zb. (Sadzobník súdnych poplatkov) nie je jasne a jednoznačne stanovená poplatková povinnosť za podanie odvolania voči rozhodnutiu súdu o žalobe na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom. 11. Bola jej v rozpore so zák.č.71/92 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej aj ZoSP; poznámka žalobkyne) uložená poplatková povinnosť v prípade, kde ju nemala. Takéto konanie zo strany súdu predstavuje zásah do jej základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl.46 ods.1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl.6 ods.1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl.12 ods.1 a čl.13 ods.1 písm. a) Ústavy SR. 12. V § 1 ods.1 ZoSP je vyjadrená ústavná zásada vyplývajúca z čl.59 ods.2 ústavy, podľa ktorej dane a poplatky možno ukladať zákonom alebo na základe zákona. Podľa uvedeného ustanovenia sa súdne poplatky vyberajú za jednotlivé úkony alebo konanie súdov, ak sa vykonávajú na návrh a za úkony štátnej správy súdov a prokuratúry uvedené v sadzobníku súdnych poplatkov a poplatku za výpis z registra trestov, ktorý tvorí prílohu tohto zákona. V tejto súvislosti treba zdôrazniť, že použitie analógie legis je v prípadoch vyrubenia súdneho poplatku vzhľadom na čl.59 ods.2 ústavy vylúčené (k tomu pozri Edmund Horváth: Zákon o súdnych poplatkoch komentár. Bratislava: Iura Edition 2006 s.8, a n. tiež rozsudok NS SR 4Cdo 39/2007 z 29.3.2007). 13. Úprava poplatkovej povinnosti predstavuje jeden zo základných aspektov podmieňujúcich právo na súdnu ochranu podľa čl.46 ods.1 ústavy. Ak zák. v tomto smere ustanovil pevné a jasné pravidlá umožňujúce prístup k súdu taktiež splnením v ňom obsiahnutých podmienok, potom tieto podmienky musí akceptovať nielen každý, kto sa dovoľáva práva na súdnu ochranu, ale rovnako a v neposlednom rade aj štát prostredníctvom orgánov súdnej moci. 14. Vzhľadom na uvedené, ak je účastníkovi konania v rozpore so zák.č.71/92 Zb. ukladaná poplatková povinnosť tam, kde ju nemá, predstavuje takýto zásah zo strany štátu spravidla i zásah do jeho základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl.46 ods.1 ústavy, ale rovnako tak aj porušenie čl.12 ods.1, no najmä čl.13 ods.1 písm. a) ústavy, podľa ktorého povinnosti možno ukladať zákonom alebo na základe zákona, v jeho medziach a pri zachovaní základných práv a slobôd (m. m. (Nález Ústavného súdu SR I.ÚS252/05 z 22.3.2006). 15. Súd je pri výkone svojej rozhodovacej právomoci viazaný čl.2 ods.2 a teda platí, že môže konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. 16. Navyše, podľa §18ca ZoSP z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30.9.2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30.9.2012, i keď sa stanú splatnými po 30.9.2012. V danom prípade bola žaloba ňou podaná pred 1.10.2012 konanie teda začalo pred účinnosťou zák.č.286/12 Z. z. (zákon ktorým sa mení a dopĺňa zákon Národnej rady Slovenskej republiky č.145/1995 Z. z. o správnych poplatkoch v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony) a preto je nutné v súvislosti s podaným odvolaním aplikovať právny stav platný do 30.9.2012. Do 30.9.2012 bolo podľa § 4 ods.1 písm. k) ZoSP konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom od poplatku vecne oslobodené. 17. Uvedený záver je potvrdený medzi inými, napr. Okresným súdom Komárno a Okresným súdom Rimavská Sobota, ktorý pristúpil k zrušeniu uznesení o uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok za podané odvolanie podľa položky 7a. Dôkaz: Uznesenie Okresného súdu Komárno 8C/842/2012 zo 16.10.2013, Uznesenie Okresného súdu Rimavská Sobota 16C/174/2012 z 3.1.2014. S poukazom na uvedenú právnu argumentáciu žiadala súd, aby s poukazom na § 210a O. s. p. tomuto odvolaniu v celom rozsahu vyhovel a napadnuté uznesenie zrušil bez náhrady a ak tento postup súd nevyužije, žiadala odvolací súd, aby napadnuté uznesenie/výzvu v celom rozsahu zrušil bez náhrady. 17. S uvedeným sa stotožňuje aj NS SR, ktorý v uznesení sp. zn. 5 M Cdo 14/2007 z 30.06.2008 vyslovil názor, že spoplatňovanie procesného úkonu sa musí riadiť časom začatia konania. V tomto prípade ide o zužujúci výklad, pričom citoval z jeho odôvodnenia. 18. Vyššie uvedený právny záver NS SR je v súlade s jeho ďalším publikovaným rozhodnutím všeobecného významu, a to uznesením NS SR sp. zn. 6 M Cdo 2/2011 z 10.8.2011, ktorým vyslovuje názor, že v čase začatia konania bolo súdne konanie o náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom oslobodené od súdnych poplatkov. Išlo o vecné oslobodenie od povinnosti platiť súdny poplatok, ktoré vyplývalo priamo zo zákona, a teda konanie je od poplatkovej povinnosti oslobodené celé. Za žiadny procesný úkon urobený v tomto konaní sa poplatok neplatí. Je preto logické, že ak sa oslobodzuje konanie ako

celok, oslobodzuje sa aj odvolacie konanie, čo potvrdzuje § 4 ods. 4 zákona č. 71/1992 o súdnych poplatkoch. 19. Uvedený záver je potvrdený medzi inými napr. OS Komárno a OS Rimavská Sobota, ktorý pristúpil k zrušeniu uznesení o uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok za podané odvolanie podľa položky 7a a žiadal, aby odvolací súd napadnuté uznesenie výzvu v celom rozsahu zrušil bez náhrady.

Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods.2 O. s. p. - v ostatných prípadoch, t. j. neuvedených v § 214 ods.1, možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 212 ods.1,3 O. s. p. a rozsudok potvrdil podľa § 219 ods.1,2 O. s. p., lebo je vecne správne správny, súd úplne zistil skutkový stav veci, správne ju právne posúdil, odôvodnenie rozsudku má podklad v zistení skutkového stavu a odvolací súd sa s odôvodnením v celom rozsahu stotožňuje, pretože dôvody rozsudku sú správne a rovnako potvrdil uznesenie podľa § 219 ods.1,2 O. s. p., lebo je vecne správne.

Ani jeden zo žalobkyňou uplatnených odvolacích dôvodov nie je daný.

K niektorým skutočnostiam tvrdeným v odvolaní odvolací súd uvádza:

Odňatím možnosti konať pred súdom sa vo všeobecnosti rozumieť taký jeho procesný postup alebo aj rozhodnutie, ktorým znemožnil účastníkovi konania realizáciu tých konkrétnych procesných práv, ktoré mu O. s. p. priznáva a ktorý sa prejavil už v priebehu konania a nielen pri rozhodovaní.

Podľa § 101 ods.2 druhá veta O. s. p. ak sa riadne predvolaný účastník nedostaví na pojednávanie ani nepožiadal z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejednať v neprítomnosti takého účastníka; prihliadne pritom na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy.

Podľa § 115 ods.1 O. s. p. ak tento zákon neustanovuje inak, súd nariadi na prejednanie veci samej pojednávanie, na ktoré predvolá účastníkov a všetkých, ktorých prítomnosť je potrebná.

Podľa ods.2 cit. ust. predvolanie sa musí účastníkom doručiť tak, aby mali dostatok času na prípravu, spravidla najmenej päť dní pred dňom, keď sa má pojednávanie konať.

Súdna prax sa ustálila na výklade, že účastníkovi nebola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, ak nepožiadal z dôležitého dôvodu o odročenie, ani sa ho nezúčastnil, hoci o pojednávaní bol riadne a s dostatočným predstihom upovedomený.

Dôvod uvedený žalobkyňou v žiadosti o odročenie pojednávania nie je dôležitý, lebo jej muselo byť známe, že ÚS SR odmietol všetky jej sťažnosti, ktorými namietala porušenie svojich základných práv podľa Čl.46 ods.1 a Čl.48 ods.1 Ústavy SR a práva podľa čl.6 ods.1 Dohovoru uzneseniami KS v Košiciach (a aj iných KS), ktorým bolo rozhodnuté, že ňou namietaní sudcovia nie sú vylúčení z pojednávania a rozhodovania v ňou uvedených veciach (napr. uznesením I.ÚS293/2013-10 z 29.5.2013, I.ÚS311/2013-10 z 29.5.2013, III.351/2013-11 z 18.7.2013, IV.ÚS508/2013-8 z 15.8.2013 atď.), pre nedostatok svojej právomoci na preskúmanie podaných sťažností, a preto nemala žiaden dôvod predpokladať, že sa tak nestane aj v prípade jej sťažnosti proti uzneseniu 2NcC/72/2012 - 15 KS v Košiciach, ktorým sudkyňa JUDr. Monika Koščová nebola vylúčená z pojednávania a rozhodovania tejto veci.

Vyjadrenie žalovanej z 23.1.2015 (č.l.17-25) k žalobe bolo zástupcovi žalobkyne doručené 23.2.2015 v spojenom konaní 14C137/2012, čoho dôkazom je fotokópia doručky (pri č.l. 27), preto nedošlo k porušeniu jej práva na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu jej možnosti konať pred súdom tým, že nemala sa možnosť vyjadriť k tvrdeniam žalovanej. Okrem toho stav, že nemala možnosť sa vyjadriť ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie si spôsobila sama tým, že sa bez dôležitého dôvodu neustanovila na pojednávanie, na ktorom bolo rozhodnuté.

Vo veci bolo rozhodnuté po nariadenom pojednávaní, dôkazom čoho je zápisnica o pojednávaní z 3.3.2015 (č.l.33), na ktorom sa však žalobkyňa - ako už bolo uvedené - bez dôležitého dôvodu nezúčastnila, preto jej právo na kontradiktórny súdny proces nebolo porušené.

Pôvod listín, ktorými súd vykonal dokazovanie je z odôvodnenia rozsudku jednoznačne a nad akúkoľvek pochybnosť poznateľný, lebo je výslovne uvedené, že šlo o listiny založené v exekučnom spise.

Napadnutý rozsudok nie je nepreskúmateľný, lebo právne závery, ku ktorým súd dospel nie sú v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami.

K odvolaniu žalobkyne voči uzneseniu z 15.6.2015 odvolací súd uvádza na zdôraznenie správnosti napadnutého uznesenia nasledovné:

Pre vznik poplatkovej povinnosti za odvolanie je rozhodujúca právna úprava účinná v čase podania odvolania, ktoré je poplatkovým úkonom, teda v danom prípade účinná od 1.7.2014 (odvolanie podané 20.3.2015), čo má za následok vznik poplatkovej povinnosti za odvolanie.

Poplatok za odvolanie sa platí podľa pol. 7a sadzobníka, v rovnakej sadzbe ako za žalobu.

Podľa § 5 ods.1 písm. a) zák.č.71/92 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov poplatková povinnosť vzniká podaním návrhu, odvolania a dovolania alebo žiadosti na vykonanie poplatkového úkonu, ak je poplatníkom navrhovateľ, odvolateľ a dovolateľ.

Podľa § 6 ods.2 cit. zák. ak je sadzba poplatku ustanovená za konanie, rozumie sa tým konanie na jednom stupni. Poplatok podľa rovnakej sadzby sa vyberá i v odvolacom konaní vo veci samej. Poplatok za dovolanie sa vyberá vo výške dvojnásobku poplatku ustanoveného v sadzobníku.

Na účely plnenia poplatkovej povinnosti účastníkov konania však prvostupňová i druhostupňová fáza konania predstavuje samostatné konania (§ 6 ods.2 prvá veta zák. o súdnych poplatkoch). Konaním na návrh sa rozumie predovšetkým konanie podľa O. s. p. a to pred súdom prvého stupňa, ale rovnako i odvolacie konanie a dovolacie konanie. Znamená to, že súdny poplatok sa predovšetkým platí za podaný návrh v prvom stupni. Ak konanie prechádza do fázy druhostupňovej, treba poplatok zaplatiť opätovne, a to podľa rovnakej sadzby ako v konaní uskutočnenom na prvom stupni. Ak je teda sadzba poplatku ustanovená za konanie, rozumie sa tým konanie v jednom stupni. Poplatok podľa rovnakej sadzby sa vyberá i v odvolacom konaní. Na uvedené ust. nadväzuje § 7, v ktorom sa určuje základ poplatku pri jednotlivých druhoch predmetov poplatkových úkonov. Z ich formulácie je zrejmé, že za základ poplatku sa považuje vždy predmet konania vo veci samej, teda vo veciach začatých na návrh, predmet konania určený žalobou (návrhom). Ten je aj predmetom odvolacieho konania, a to v rozsahu, v akom sa rozhodnutie súdu odvolaním napadá. Poplatok za podanie návrhu je splatný jeho podaním. Žalobkyňa podala žalobu na súd 27.9.2012 a vzhľadom na vtedy účinnú právnu úpravu, od zaplatenia súdneho poplatku za návrh bola oslobodená [§ 4 ods.1 písm. k) zák. o súdnych poplatkoch, účinného do 30.9.2012, ktorý bol s účinnosťou od 1.10.2012 zrušený]. V prílohe sadzobníka súdnych poplatkov (pol. 7a) bola určená sadzba súdneho poplatku za tento druh návrhov pevnou sumou vo výške 20 €. Pre spoplatnenie úkonu je rozhodujúce, kedy návrh (žaloba, odvolanie, dovolanie) bol podaný. Žalobkyňa odvolanie proti rozsudku súdu podala 20.3.2015, teda v čase keď už boli konania na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom spoplatnené (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 7Cdo/323/2014 z 28.1.2015).

Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia spočívajúce v uvedení položky sadzobníka súdnych poplatkov, podľa ktorej bol poplatok určený je dostatočné, v súlade s bežnou a zaužívanou praxou. Z tlačíva O. s. p. č.4 (Uznesenie aby poplatník zaplatil súdny poplatok, ktorý by sa vymáhal - § 12 Zák.č.71/1992 Zb.), ktorým bola žalobkyni uložená povinnosť zaplatiť súdny poplatok je zrejmé, ktorý súd ju vyzval, ďalej obsahuje označenie účastníkov a veci, výrok, odôvodnenie, poučenie o odvolaní a deň a miesto vydania uznesenia, pričom v aplikačnej praxi súdov nie je nič výnimočné, ak sa na rozhodovanie o poplatkovej povinnosti používajú tlačíva, preto pokiaľ súd na rozhodnutie o súdnom poplatku použil uvedené tlačívo - uznesenie, je jeho rozhodnutie v súlade s príslušnými ust. O. s. p. a zák., ako aj ustálenou súdnou praxou (napr. uznesenie 4Cdo 153/2010 z 29.6.2011 Najvyššieho súdu Slovenskej republiky; ďalej len NS SR), lebo z jeho obsahu je nepochybné, komu bola uložená povinnosť zaplatiť súdny poplatok, v akej výške a za aký úkon súdu (okrem slovného vyjadrenia za námietku zaujatosti, obsahuje aj odkaz na položku 7a Sadzobníka súdnych poplatkov) a vyhovuje požiadavke dostatočného odôvodnenia a nenaplnia intenzitu odňatia možnosti konať pred súdom.

Podľa § 224 ods.1 O. s. p. ustanovenia o trovách konania pred súdom prvého stupňa platia i pre odvolacie konanie.

Podľa § 142 ods.1 O. s. p. účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa § 151 ods.1 prvá veta O. s. p. o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Žalobkyňa nemala v odvolacom konaní úspech, preto nemá právo na náhradu jeho trov a žalovaná žiadne trovy neuplatnila.

Výsledok hlasovania - pomer hlasov: 3 hlasy za (§ 3 ods.9 tretia veta zák.č.757/04 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozsudku odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.